

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 346/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť G., P., zastúpeného advokátkou JUDr. H. S., P., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 15 CoPr 3/2012, 15 CoPr 4/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G., P., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2012 doručená sťažnosť G., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 15 CoPr 3/2012, 15 CoPr 4/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 6. júla 2012.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 20/2010-532 z 13. októbra 2011 bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru, ktorú dal sťažovateľ ako žalovaný PhDr. D. H. (ďalej len „žalobkyňa“), je neplatná. Rozsudkom krajského súdu č. k. 15 CoPr 3/2012-575, 15 CoPr 4/2012 z 25. apríla 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 15. júna 2012 dovolanie, o ktorom do dňa spísania sťažnosti (6. júla 2012) nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom krajského súdu, podľa ktorého jeho ponuka rozsahu vyučovacej činnosti pre žalobkyňu mala byť v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho výpoveď z pracovného pomeru nemôže požívať právnu ochranu s tým, že ide o neplatný právny úkon. Ďalej všeobecné sudy odňali sťažovateľovi možnosť konať pred súdom tým, že nevenovali pozornosť viacerým dôkazom, na ktoré poukazoval. Sťažovateľ je presvedčený, že výpoveď z pracovného pomeru, ktorú žalobkyňi doručil 28. augusta 2009, je platná, pretože spĺňa tak formálne, ako aj materiálne záležitosti.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 15 CoPr 3/2012, 15 CoPr 4/2012, a to v spojení s konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 8 C 20/2010, pričom sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom s tým, aby boli rozsudky krajského súdu z 25. apríla 2012 a okresného súdu z 13. októbra 2011 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátkou vo výške 132,64 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o podanej sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Sťažovateľ sám uvádza, že proti rozsudku krajského súdu podal 15. júna 2012 dovolanie, o ktorom v čase spísania sťažnosti (6. júla 2012) nebolo ešte rozhodnuté. Zároveň sťažovateľ v podanej sťažnosti (a to dokonca priamo a výslovne aj v petite) namieta, že rozsudkami všeobecných súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Zo skutkového stavu uvedeného sťažovateľom možno urobiť záver, že v súčasnosti je v právomoci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aby v rámci dovolacieho konania

poskytol ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Tým je zároveň v danej etape vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2012